

VAJNA ÁDÁM

1789

1.

szebb napokat látott díszoroszlánok
a kőkapu leomló árnyékában.
a megvilágítás hátulról koraesti,
hacsak nem mesterséges.

parasztszagot dobál a szél.
a királyi csapatok még órákra,
káromkodó lovashadosztály
az előkerület mocsaraiban.

néha-néha felsikolt a fák közé bújt
mátyásmadár, kiszalad a lovász kislefia.
tisztá, vívhatatlan ingerek. a határban,
meleg sárban temetetlen férfiak.

a néhány perce még őrzött épelme
zónákra bontja a franciakertet,
tulipánt óhajt hollandiából,
izgatottan toporog az erkélyen.

megcsonkított tuják egyengetik
a puskalövés bukdácsoló hangját,
letaposott kardlevelűek szegélyezte
labirintusba menekül a régi rend.

2.

meztláb a márványfolyósón
töröttorrú büsztre hugyozol.
nem ezért csinálta a háborút
az isten. a vidék szörnyű,

és egyébként is, mit akarhatott
itt az órgróf?

dal a bőségről

áporodott őszi délutánokon
a falu határában veszteglő almafákról
szedték a gyümölcsöt a zsiguliba.
nézd, mutatott apád egy távolban

omladozó istállóépületre, ott született
a gróf, a szalma között, kék szemű
gyermek, idő sem volt kihívni a bábát.
azok még emberek voltak, csapta le

ilyenkor félkézzel a csomagtartót.
mindig ősz volt, és mindig délután,
a kocsiban hetekig gyümölcsszag.
újévig kerülgetett a hányinger.